

Daný tuto výklad rozsahu normace § 9 nejen se v ničem nepříčí obsahu motivů vlády a výboru, ba naopak je zněním motivů ve dvojím směru podstatně podporován. Jednak totiž důvodová zpráva vlády v odst. č. VI. vyslovuje názor, že jest v zájmu řádného hospodaření v obecních lesích, aby byl vydán zákaz káceti v nich dříví, leč z důvodů systematiky zákonů nepovažuje za účelno, aby tento zákaz byl pojat do zákona, jímž mají býti nově upraveny poměry obecního statku, neboť zmíněný zákaz se má vztahovati nejen na lesy, jež jsou obecním statkem, nýbrž i na lesy, které jsou obecním jměním, vládní návrh zákona na úpravu poměrů obecního statku (pozdější zákon ze dne 17. července 1919 č. 421 sb. z. a n.) týká se však toliko oněch nemovitostí, jež jsou obecním statkem; z těchto důvodů rozhodla se vláda vypracovati návrh zvláštního zákona (vydaného pak dne 17. července 1919 pod č. 422 sb. z. a n.), jímž by pro rok 1919 zakázáno bylo kácení dříví v obecních lesích vůbec.

Ne lze popírati, že běží tu o výklad normy (§ 9), která není obsažena v návrhu vládním a pro jejíž obsah tudíž nemohou býti přímo směrodatnými motivy vlády. Avšak i po zařazení § 9 do osnovy zákona ústavními výborem nebylo ničeho měněno na legislativním postupu, že zákaz kácení obecních lesů byl vydán zákonem zvláštním, z čehož jest nesporně odvozovati, že citovaný pasus důvodové zprávy vládní zůstal směrodatným i pro výbor resp. sbor zákonodárný sám. Zákonodárce tudíž i sám vztahoval zákon ze dne 17. července 1919 č. 421 sb. z. a n. na úpravu poměrů jen posavadního statku obecního.

Kromě toho přímo i důvodová zpráva výboru, vztahující se arci i na předpis § 9, zřejmě naznačuje, že se zákon týká jen poměru posavadního obecního statku, opírajíc normu 2. odst. § 10 osnovy, že se zákon nevztahuje na Slovensko, o důvod, že »Slovensko bylo vyňato z platnosti zákona, ježto se tam obecní statek nevyskytuje«, čímž zřejmě naznačuje, že se zákon týká jen posavadního obecního statku, neboť jen za tohoto předpokladu jest tu důvod k tak naprostému vyloučení Slovenska z dosahu zákona.

Jest tedy názor žal. úřadu, z něhož, jak svrchu vytčeno, při svém rozhodování vycházel, v úplném souhlasu se zákonem, a ježto nepřipustnost, aby se použilo v daném případě předpisu § 9, pokud jde o způsob využitkování polí a luk obecního jmění, jest zřejmě sama o sobě postačitelým důvodem, že slušelo se postavití proti usnesení obecního zastupitelstva, opřenému právě o předpis § 9, bylo stížnost zamítnouti jakožto bezdůvodnou, aniž bylo potřebí obíratí se jejími dalšími námitkami, jež by slušelo vzítí na přetřes teprv pro případ, že pacht měl býti zadán podle § 9.

Č. 1284.

Pozemková reforma: * Proti výpovědi dané ve smyslu § 12 a sl. náhr. zák. obvodovou úřadovnou je přípustna stížnost k státnímu pozemkovému úřadu; rozhodnutí jeho, odmítající stížnost jako nepřipustnou, je nezákonné.

(Nález ze dne 6. dubna 1922 č. 4668.)

V ě c: Dr. Al. W. v L. (adv. Dr. J. Hertskó z Lučence a M. Dula z Turč. Sv. Martina) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze (Dr. Jar. Hájek) stran odmítnutí stížnosti podané proti výpovědi dané obvodovou úřadovnou dle § 12 zák. náhr.

V ý r o k: Nařikávané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byla odmítnuta stížnost podaná st-lem proti výpovědi, dané mu obvodovou úřadovnou v Trenč. Teplicích ve smyslu § 12 zák. ze dne 8. dubna 1920 č. 329 sb. z. a n. poukazem na ustanovení § 20 téhož zákona, podle něhož proti výpovědi přísluší osobě hospodařící do 14 dnů ode dne doručení výpovědi stížnost k nadřízenému soudu.

Stížnost vytýká, že rozhodnutí je nezákonné, dovozujíc, že ač § 20 cit. zákona ustanovuje, že o stížnosti rozhoduje nadřízený soud, je přece proti výpovědi dané obvodovou úřadovnou přípustna i stížnost k stpú, poněvadž ji zákon výslovně nevylučuje a stpú jako úřad obvodové úřadovně nadřízený má právo rozhodnutí její přezkoumati.

Stížnosti nelze upříti oprávnění. Zákon o poz. úřadě ze dne 11. června 1919 č. 330 sb. z. a n. ustanovuje v § 8, že nařízením může být přenesena část působnosti poz. úřadu na obvodové úřadovny neb komise, zřízené pro jednotlivé územní obvody. Dle odst. 2. téhož řu jest z rozhodnutí takových obvodových úřadoven neb komisí přípustna stížnost, o níž rozhoduje poz. úřad pravoplatně.

Že by pak zákon náhradový ze dne 8. dubna 1920 č. 329 sb. z. a n. v ustanoveních svých o výpovědi, kterou dle § 17 téhož zákona dává poz. úřad neb obvodová úřadovna, byl chtěl tuto stížnost vůbec vyloučiti, z něho vyvoditi nelze. Vždyť 2. odst. § 17 náhr. zák. ustanovuje výslovně, že stížnost podaná proti výpovědi obvodové úřadovny k poz. úřadu nezastavuje běh lhůty výpovědní. Z tohoto ustanovení plyne zřejmě, že zásada vyslovená v § 8, 2. odst. zákona ze dne 11. června 1919 č. 330 sb. z. a n. byla zachována i ohledně výpovědi dané dle §§ 12 a násl. náhr. zák. obvodovou úřadovnou a že stížnost proti takovéto výpovědi k poz. úřadu není nepřípustna.

Vzhledem k ustanovení § 17, 2. odst. náhr. zák. nelze tedy vykládati ustanovení § 20 téhož zákona, podle něhož proti výpovědi přísluší osobě hospodařící do 14 dnů ode dne doručení výpovědi stížnost k nadřízenému soudu z důvodů, že nebylo šetřeno ustanovení tohoto zákona tak, jak vykládá je žal. úřad, že by stížnost podaná proti výpovědi obvodové úřadovny k úřadu žal. byla vůbec vyloučena.

Tento výklad je ve zřejmém rozporu s ustanovením § 17, 2. odst. zák. náhr., které zachovává i zásadu v § 8, 2. odst. zák. o poz. úřadě ze dne 11. června 1919 č. 330 sb. z. a n. vyslovenou

Čís. 1285.

K i n e m a t o g r a f y: * Obec má právní nárok, aby jí před udělením licence k provozování kinematografu s pevným stanovištěm byla dána příležitost vyjádřiti se.

(Nález ze dne 6. dubna 1922 č. 4778.)